

LEGENDEN DER BLOEMEN

WILDE HYACINTH (ENDYMION NON SCRIPTUS)

DOOR NANNIE VAN WEHL

Even, bijna in het voorbijgaan, nog een legende, een kleine dit keer. 't Is al heel laat in den lenteavond en mijn dag was lang en zwaar. Daarom dus maar een kleine vertelling.

't Was ook in het voorbijgaan, zoo even, dat ik ze zag, vanmiddag, de wilde hyacinten. Ze lagen tusschen frissche varens; boeren hadden ze meegebracht uit de bosschen om hier te verkoopen, in deze groote, drukke stad, waar bloemen boden zijn uit Paradijzen.

En éven, zoo in het voorbijgaan, langs me heen een wilde stormvraag van verlangen en heimwee. Hier wil ik niet wezen, nu het zomer wordt, maar thuis! thuis!

In mijn tehuis, dat zich uitstrekt van Wassenaar tot Loosduinen en van zee tot Rijswijk — dáár wil ik zijn — en bloemen zoeken en plukken en knoppende takken tot mij neerhalen, om te zien, hoe alles vordert! Ik wil het altijd door, het heele voorjaar door, maar toen ik de wilde hyacinten zag liggen tusschen de varens, toen was het of mijn hart zou breken, als ik niet gaan mocht.

Doch ik kán niet gaan; en mijn hart breekt toch niet.

Want sterker nog dan stormvragen van heimwee en verlangen is het Moeten, het Gebodene.

„Endymion non scriptus” heet de wilde hyacint in de taal der geleerden.

De bloem, die haar kelk laat hangen, alsof ze zou willen sluimeren, zoo jong en frisch, als ze is, zoo heerlijk als het voorjaar is — die bloem is zoo genoemd, opdat de naam van een schoonen slaper niet verloren zou gaan.

Endymion was een jager, jong, schoon, krachtig. Jupiter zelve was zijn vader.

Endymion leefde op den berg Latmos die zich hoog boven het schoone land van Karië verhief. Toch begeerde hij te sluimeren, smeekte zijn Goddelijken Vader, om eeuwig te sluimeren.

Want in den sluimer genoot hij zulke hemelsche vreugden, dat het ontwaken hem steeds tot smart was, al ontwaakte hij onder de zware eiken van

Droom en Daad
jg. 7, 1929, p. 97

98

NANNIE VAN WEHL: LEGENDEN DER BLOEMEN

den berg Latmos, al zag hij bij zijn eersten oogopslag het schoone land van Karië liggen in den zonneschijn.

Altijd had hij denzelfden droom. Een gestalte, in zilveren lichtglans gehuld, boog zich over hem heen, beschouwde hem lang en innig. O, telkens de liefelijke zachtheid te zien op dat bleeke gelaat, telkens die oogen op zich te voelen, die zachte oogen vol liefde en bewondering. En dan boog de tengere gestalte zich dieper en ze kustte hem, zoo teer, zoo innig — en dan verdween ze en alle licht doofde uit.

„Laat mij dit eeuwig genieten, mijn Vader,” bad Endymion. „Geef me den eeuwigen sluimer, maar ook de eeuwige jeugd — laat ik blijven, die ik ben!”

Jupiter schonk zijnen zoon, wat deze vroeg. Onder de eiken op den berg Latmos in Karië sluimerde Endymion voor eeuwig, en de glimlach vloed niet van zijn lippen, noch de jeugd of de schoonheid van zijn gelaat.

En iederen nacht hield de maangodin Seléne stil boven den berg Latmos. Dan steeg ze uit haar zilveren wagen en schreed voort door het eikenwoud naar haar geliefde, die haar nimmer, nimmer kennen mocht. Dan boog ze zich over den Schoonen Slaper en staarde hem lang, lang aan. Tot haar tijd gekomen was, en ze zich neerboog om hem te kussen.

Zóó mocht ze hem slechts liefhebben.

Want ze was de godin der maagden óók en moest blijven de Opperste Maagd en moest bestrijden altijd door, de Macht, die de rust der maagden stoort en haar harten doet ontvlammen — de Liefde.

VRIENDINNEN

DOOR NANNIE VAN WEHL

De vacantie ineenzetten — wat is dat een moeilijk werk. Het is een administratieve bezigheid van de hoogste orde. Tegen dien tijd heeft Moeder eigenlijk een particuliere secretaresse noodig, en een koerier, die mondeling zelf de verschillende voorstellen gaat overbrengen.

Maar Moeder had de secretaresse en den koerier niet. En toen was 't een allermoeilijkste puzzle voor haar, hoe ze alles kloppend zou krijgen. Want dat stond vast: In Augustus, als ze hun buitenhuis hadden betrokken, moesten er tien dagen zijn, in dat buitenhuis, waarin als eenige gasten waren: Moeders vriendin en Ankie's vriendin.

Nu mag je desnoods denken: *beste* vriendin. Maar Moeder had een hekel aan dat woord. Het was Moeders *vriendin*, daar hoefde verder niets aan toegevoegd te worden.

En 't was ook Ankie's *vriendin*, het meisje, dat komen *moest*, juist in diezelfde tien dagen. Want de vier vriendinnen wilden met elkaar genieten van haar heerlijke vriendschap en ze wilden bovendien ook weer heelemaal vrij zijn van elkander, het oude paar van het jonge paar. En Moeder zou nooit beter overtuigd zijn, dat ze heusch verder niet naar Ankie hoefde om te kijken, dan wanneer ze wist, dat Ankie met haar vriendin was.

Nooit had Moeder zóóveel moeilijkheden te overwinnen gehad, om de vacantie in elkaar te krijgen.

Die tien dagen moesten vallen zóó, dat Moeders vriendin weg kon van haar groote kinderen. Dat er niet net een student uit een kamp terug zou komen met een onmogelijken berg waschgoed; dat de padvinder met zijn hebben en houwen weggewerkt was naar Engeland, dat Vader zijn verlof gehad had.

Ankie's vriendin moest vrij zijn: terug van het kamp, nog niet naar een ander kamp.

Het moest zóó vallen, dat Moeder de huishouding van het buitenhuis weer heelemaal op de pooten had, na het verblijf van de wintergasten, en dat ze toch nog niet gekweld werd door de zorgen voor het vertrek en het opnieuw gereedmaken voor de nieuwe wintergasten.

Eindelijk en eindelijk stond het dan voor elkaar. Van tien tot twintig Augustus zou het feest plaats hebben. Ankies broer was goed geïnstrueerd — als hij *graag* wou, mocht hij mee met de oude vriendinnen, maar de jonge moest hij uit den weg blijven. Tenzij ze hem noodig hadden voor lange fiets-